

ДІЛО

Виходить три рази на тиждень
крім понеділків.

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. швабл. 26.726.
Адреса телеграфна: „Діло—Львів“.
Число телефонів 261.
Рукописи редакція не повертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро-Угорщині:
місячно 3'60 К.
чвертьрічно 10 —
піврічно 20 —
щорічно 40 —
у Львові (без доставки):
місячно 3 — К.
чвертьрічно 9 —
піврічно 18 —
щорічно 36 —
За зміну адреси платити ся 50 с.

Ціна оголошень:

Строчка петстова, двошпальтова 40, в надісланих 60, в оголошеннях 80 с, в редакційній часті 1 К. Повідомлення про вільні заручки 1'50. Неврольотів строчка 1 К. Сталогоголошення за окремою умовою.
Один примірник коштує у Львові 12 с. на провінції 14 с.

Видав: Видавничча Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Битва на східнім фронті.

ЗВІДОМЛЕНЕ Ц. І К. ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ
з 6. липня.

СХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

В галицькій боевій області ворожий артилерійський огонь вчора пополудни і нині рано внос зріс. На захід від Зборова нині відперто наступ.

На південь від долини Касіну наш артил. огонь розігнав вібрані до наступу румунські війська.

ЗВІДОМЛЕНЕ ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ
з 6. липня.

СХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Фронт ки. баварського: Між Зборовом і Бережанам вчора артил. боротьба зросла до великої сили, вночі змаліла, а від досвіта знов зросла. Також під Звижином, Бродами і Сморгнем боева діяльність була хвилями дельми жива.

Фронт ген. полк. архиви. Йосифа: Розігнано відділи румунської піхоти, приготовлено до наступу на кілька гір, які остаять в наших руках, на південь від долини Касіну і розігнано їх руйнуючим огнем.

Група Макензена. Над долішним Дунаєм ворог в останніх часах був більше неувожливий.

ЗАХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Серед дощів за дня була тільки звичайна позиційна діяльність боротьби. Вечером серед прозорого воздуха огонь у багатьох місцях віджив. Вночі відбуло ся кілька звідних боїв. На північ від Єни підїзди наші по завзятій рукопашній привели більшу скількість Французів з їх ровів.

Програма парламентарних праць.

Відень, 6. липня 1917.

(Тиб.) Нинішня конференція клубових голів встановила, що завітрішнє засіданє має бути присвячене нарадам над наглими запитами в справі апровізації і ревізії. Понеділок застережено на праці комісії, а від віатірка мають відбувати ся кожного дня повні засідання для полагоди отсих справ: Закон уповновласняючий, полагоджений вже комісією гоньсподарки воєної, прав. предложєне про судівництво військове; прагматика службова у чителів. Черги сих справ ще не установлено. Далі мають відбувати ся наради над додатком для державних функціонерів.

Про програму праць на слїдуючий тиждень ще нічого не постановлено.

ІВАНОВИ ФРАНКОВИ

Складки на монумент-портрет приймає Красвий Союз Кредитовий у Львові, — число книжочки щадничої 4.000.

Львів, 6. липня 1917.

Серед того благодатного духового підєму, в яким живе нині українська суспільність Австрії в обличчю епохальної події могутого політичного відродженя закордонної України, події, від якої буде числитись нова доба в історії Європи цілої, а середної і східної з'осібна, — серед сього підєму, річ врозуміла зрештою, призабули ми поспитатись: Куди нині ділись і які вони нині міни мають — усі пп. Брікнери і Смольки, Леони Василєвські і Адами Новіцькі, і всі ті їм подібні „edle Polen aus der Polackei“, котрі задачею свого жита були покляли обдурювати свою суспільність про суть і розміри, сучасність і будучність українства на закордонній Україні? Обдурювати і оклеветувати! Применшувати і осмішувати, представляти „ukrajiniv“ (у знаках наведеня і малою буквою на знак погорди писаних і) наче купку в часті вбожеволілих, в часті за пруські марки куплених одиниць, котрі не мають ніякого значїня серед маси українського „chłopstw-a“, яке, мовляв, тільки за тим і тужить, аби як найскорше потонути на віки в російськїм морі! Великими і малими книжками, брошурами і статями впирали ті польські патріоти та і „правди“ в свою суспільність, а суспільність та „орієнтувала ся“ в українській справі на підставі таких правд.

Де вони тепер ті пп. Смольки і Брікнери? Може би видали новими накладами свої клеветничі брехні — що?

Але не тільки свою польську суспільність виводили ті польські учені і публіцисти в поле. Вони з рівною, а часто й більшою завзятістю, силкувались підвести всі можливі круги австрійсько-угорського і німецького політичного світа під ті свої формулки в українській справі — формулки легковаженя і недоцінюваня.

Нині будівля їх брехонь і клевет впала на їх голови. Вони скомпромітовані і вкриті соромом — всі ті польські „знавці“ і „дорадники“ польських і австрійсько-німецьких політичних кругів на тоці українства. Але наслідки тої довголітної, безсовісної пропаганди польських брехонь і клевет відчувають нині не тільки Поляки самі, і не тільки ми, а — може ще більше діявучо — сфери відповідальні за хід великої політики. Приходить ся перучуватись, приходить ся направлати — що і на скільки ще можна направити...

Але польська кампанія брехонь проте, мимо компромітації, якої зазнали польські учені і публіцисти, таки не спинилась. Якась органічна схильність до самодурства і піддурюваня інших, в звязку з саїною захланністю на що раз нові „здобутки“ для „polskości“, звернула вроджену певним польським кругам енергію брехливости від традиційного заперечуваня українства — на нові шляхи. На один із сих шляхів хочемо нині вказати: се шлях, що має повести Поляків до здобутя „польської“ Волині і до усунєня українства з сеї корінно української землі. На Волині Поляків, як людности, зовсім нема. Є трохи великих і середних ділячів, є трохи двірських офіціалістів і більше нічого польського там нема. Прии. Жидів на Волині значно більше ніж Поляків.

Одначе сей дійсний стан річий ні трохи не бентежить запеклих у брехливости і засліплених у захланности „ekszpanyi na wschód“ польських „імперіалістів“. Нині вони силкують

ся вперти в себе і у власти окупаційні, що Волинь „polska ziemia“. Розпочав ся страшений крик за закладанєм на Волині польських шкіл і польщенєм існуючих українських. Для кого? — питаємось. Для купки ділячів і офіціалістів? — Ні — для „włościanstwa polskiego“? А що такого „włościanstw-a“ там нема ні крихітки, то польські фабриканти брехонь рішилось представляти наче за корінних Полків тих Українців латинського обряду, які мешкають на Волині. Се Українці мовою і походженєм, звичаями і антропологічними признаками; ніколи Поляками не були ні вони і батьки їх, а що вони римо-католицької віри, то воно тому, що за часів польської Річпосполитої польські пани насильно перевели їх предків щільми селами з православя на лат. обряд. Се насильство з перед 200 чи 300 років є нині для польського політичного „Hochstappler-ста“ „титолом правним“, щоби простягати руку по Волинь.

Сей волинський похід Поляків є одною великою провокацією цілого українського народу по обох боках кордону. Звертаємо увагу українських послів на сю роботу, щоби її прилюдно наклеїмили і освітлили тай аби у відповідних властей поробили найенергічнійші заходи, щоби поклядено зрешті конець новому і шкідливому польському гумбугови з „polskością“ Волині.

Побільшенє числа польських шкіл на Волині

Львів 6. липня 1917

На волинській землі, занятій австро-угорськими військами, вложено досі 25 польських шкіл з загальним числом дітей около 1.700. Українських шкіл є там 27 з 2.200 дітей, жидівських 3 з 150 дітьми. По літних феріях число польських шкіл — як доносить волинський кореспондент „Głos-u narodu-y“ — буде значно збільшенє, а саме до сєрєка, а їх удержанє мало би коштувати около 55.000 К. В своїй дописі пише згаданий кореспондент між иншим: „Українське шкільництво, хоч зорганізованє галицькими діячами і хоч воно розпорядкає значними засобами грошевыми, зібраними „Ділом“ і иншими українськими організаціями, було фактично попиране, і то дуже значно, властями. Українські школи безплатні і се відбивало ся некорисно на фреквенції польських шкіл а супроти низького стану національного освідомленя се гровить „ruszczeniem“ польських дітей“.

Польський інформатор з Волині внако недоволений ще дотеперішню діяльністю австро-угорських властей на занятих українських землях, коли нарікає на визначне поперте ними українського шкільництва — на поперте, яке між иншим виявляло ся відкликанєм з Волині українських стрільців, що вели безплатно шкільну науку, в відданю українських шкіл під управу польських інспекторів, в заведеню там польського плану навчуваня.

Відносини, які довели одну з українських учительок до того, що вона відбрала собі жите, ще за мало пригоди для розвитку Польщі на Волині. Тому польський комітет на Волині устами кореспондента „Głos-u narodu-y“ кличе про дальшу поміч для польського шкільництва, щоби тим легше запобігти „ruszczeniu“ нашю nationally мало освідомленої (читай: української) людности і тим скорше розбудити в ній почуваня добрих Поляків.

Перевів американських військ до Європи.

Нервничі напади німецьких підв. суден.

Вашінгтон, 6. липня 1917.

(Ткб) Державний секретар для справ флю, та доміс, що німецькі підводні судна двічі напали на транспортні американських військ. Транспорти ці були розділені на два окремі відділи під ескортою воєнних кораблів. Перший напад відбув ся 22. мин. м. о 11 год. вечером. Виконала його значна скількість підводних суден. Ескортуючі протиторпедові розігнали їх. Другий напад відбув ся кілька днів потім. Протиторпедові ужили окремих гранатів, котрі вибухають що йно в певнім віддаленю під водою. В однім випадку по вистрілі на перископ виринули з води шматки дров — знак, що підводне судно поцілено і затоплено.

Державна Рада.

(Телеграма з к. Кореспонденційного Бюро).

Відень, 6. липня 1917.

На нинішнім засіданні палати послів вела ся дальша дебата над справозданем комісії конституційної і правничої про ціс. розпорядки в справі часового завішення судів присяжних і часового віддання цивільних осіб під військове судівництво.

По промові генер. бесідників пп. Удржалея і Шігла в голосованню прийато внесеня комісії констат. і правн., щоби відказати затверджене ціс. розпорядків з 7 липня 1915, з 2 січня 1917 і 27 грудня 1916.

Наступили наради над новелею до закона про обезпечене від випадків.

Правительственне предложение прийато по короткій дискусії в другім і третім читанню. По тім президент подав до відома, що йому доручено рід нагних запитань з домаганем дискусії.

Палата ухвалила відбути дискусію.

Серед сих запитань знаходимо також запитанє д-ра Костя Левицького в справі безпосереднього здержаня ревізійців в східній Галичині.

Др Кость Левицький вказує на нові тягарі, наложені на людиність східної Галичини. Східна Галичина мусить бути увільнена від ревізійців. Австрійські Українці кровю визначили свою вірність до монархії і сподівають ся, що Цісар не забуде про Українців.

З польських бесідників промовляв князь Любомирський, підносячи польські жалі й нарікани на лихе трактуванє Поляків у Королівстві, на Литві, Палашу й Волині (?).

Бесідник полемізував очевидно з ген. Данклем і Палсвером.

Посіаний промовляв пос. Лукашевнич, котрий заявив, що програма буковинських Українців містить ся в одній фразі: твердо й вірно

Воєнні роки 1914 і 1915 в одній українській школі.*)

Будинок, в яким містить ся дівоча гімназія з українською мовою викладовою у Львові, є власністю монастиря СС. Василянок. Побудований архітектором професором І. Левинським в гуцульським стилі, був будинок спершу призначений на бурсу для мужської гімназійної молодіжи, удержувану українським Педагогічним Товариством. Коли-ж удержанє бурси у величавім будинку, побудованім по всім вимогам гігієни стало для Товариства надто коштовним, відкупив його монастир СС. Василянок за значно матеріально підмогою Експ. митрополита гр. Шептицького і призначив на приміщенє дівочої гімназії та інституту для дівчат. При-будинку є величавий огорог з цвітами, призначений для молодіжи. Весною, літом і осеню гомонить він веселим гамором не лиш в подувневих годинах, але і в часі шкільних перерв.

З кінцем червня 1914 року розіхали ся учениці під тяжким, пригноблюючим враженєм, спричиненим сараським убійством. Всі відчували, що такий вчинок не може полишити ся без кари. Війна висіла у водусі. Та мимо сього ті, яким доля гімназії найбільше лежала на серци, в повною надією гляділи в будучисть.

Вже по відповідженю війни, дня 31. липня

* Звіт Державній приватній дівочій гімназії СС. Василянок у Львові з українською викладовою мовою, надісланій правоз. приватності рескриптом з к. міністерства віросповіданя і просвіти з дня 6. червня 1916; ч. 16344 на шкільний рік 1916/17. У Львові 1917. Наказом монастиря СС. Василянок.

стоїмо при нашій вітчині й нашім улюбленім Цісарю.

На сім засіданє перервано.

Дальше засіданє нині о год. 11 перед полуднем.

З парламентарних комісій.

(Ткб) Конституційна комісія займала ся нині ініціативою в справі обговореня перебудови конституції. Др Ончул поставив внесенє на вибір субкомітету, складаного з представників усіх народностей, котрий мав би зайняти ся випрацьованєм проекту зміни конституції.

Правнича комісія радилла над правительственным предложенєм в справі уложеня ліст присяжних. Др Офнер поставив внесенє на допущенє жінок у присяжні. Управитель міністерства справедливости д-р Шавер заявив ся рішучо проти сього, вказуючи, що жінки передовсім руководять ся чутєм. Одначе комісія ухвалила 7 голосами проти 6 допустити жінки до уряду присяжних судій.

Скасованє воєнних судів для цивільних людей.

ВІДЕНЬ (Ткб). „Wiener Zeitung“ оголошує розпорядженє цілого міністерства, котрим відповідно до ухвали Палати послів ухилоеть ся діланє цісарського розпорядку про часове завішенє судів присяжних а також цісарський розпорядок про часове підданє цивільних осіб військовому судівництву.

Війна.

БЕРЛІН 6. липня (вечером). (Бюро Вольфа.) На заході нічого нового.

В східній Галичині нині битва розпалала ся на нозу. Серед найтяжших втрат для неприятеля зломано масові атаки Росіян між Зборовом і Конохами й коло Бережан.

Звідомленє російського штабу.

ВІДЕНЬ (Ткб). З воєнної кватири доносять: Звідомленє рос. штабу з 4. липня. На Захід і полудневий схід від Бережан боротьба артилерії о амінії силі. Наша офензивна група не підняла нині атаків. Огнем карабінів і машинних скорострілів відперли ми контратаки неприятеля на село Мечишів. В часі боротьби в д. 1. липня наші війська по дотеперішнім обчисленням узяли до неволі 300 офіцерів і 1800 жовнірів а також здобули 29 гармат і 33 машинних скорострілів.

були в гімназії Експ. Митрополит і директор та спільно з Настоятельством монастиря обговорювали справу деяких адаптацій, які належало би перевести протягом Феріи.

Якої доброї гадки були всі, доказує хоч би се, що Митрополит, який як раз вернув був із своєї подорожі до Риму, велів одну часть балькону закрити з усіх боків дрютяною сіткою та у сії клітці примістити всякі окали заграничних живих птиць, щоби ученці влекали їх та мали нагоду пізнати з природи. Війна не дозволила перевести діла, але, адесть ся, не вбила його, бо Митрополит з карти, писаній до директора гімназії із неволі з Курска, дня 7. грудня 1915 р. згадує про се: „Маю надію, що ще сю велику клітку на птиці вдасть ся мені зробити, а тоді напустимо до неї райських птиць, щоби швірінканєм пригадували ученицям, що і нам треба що дня співати на Божу славу пісню хвали і думати про рай, який жеде нас“.

В часі Ферії пошлыв ся будинок під опікою Сестер Василянок.

При кінці серпня прибули до монастиря Сестри Василянки із словицького монастиря з 4 сиротами і принесли сумну вістку, що 2 сестри згинули в часі битви під Словоютою, а одна тяжко ранена. Сестри оповідали: „Ми жили спокійно в монастирі в Словиті в надії, що ворог не зайде так далеко. Дня 21. серпня прийшла вість, що російські війська заняли Золочів. На приказ Настоятеля опустили монахині монастир і пішли піхотою лісом до Улева. В монастирі лишила ся тільки Настоятелька з 5 Сестрами. Між тям австрійські війська відперли ворога і Сестри вернули знов до монастиря. Дня 28 серпня привезли до монастиря ранених австрійських жовнірів. Російські літаки стали літати над Словитою. О 6. год. вечером дав знати

Втрати Росіян.

СТОКГОЛЬМ (Ткб.) „Afton Bladet“ доносить, що рада робітничко-салдацька одержала відомість, що офензива в Галичині коштувала Росіян не менше, як дев'ять дивізій.

З російського виру.

ПЕТРОГРАД (Ткб). Ряд матросів з Кронштадту в дорученя кронштадської комісії робітничко салдацької Рали прибув до Петрограду і старав ся дістатись до келії ув'язнених анархистів. Варта віддалила їх.

Бувочо Фінляндського генерал губернатора Зейнсе випущеного з петропавловської кріпости на волю.

Авдієнції у цісаря.

ВІДЕНЬ (Ткб.) Цісар прийняв нині на авдієнції президента міністрів Зайдлера і президента угорського міністерства Естергазі.

Сподівана промова німецького канцлера.

БЕРЛІН, 6. липня (Ткб). Як доносять з парламентарних кругів державний канцлер буде промовляти в суботу в парламенті. Парламент почав перше читанє предложеня про воєнний кредит 15 мільярдів.

ПРОСИМО

при зміні адреси **конечно**

- 1) надіслати 50 с. за переведенє зміни
- 2) подати побіч нової і стару адресу.

Адміністрація „ДІЛА“

НОВИНКИ.

Львів, 6 липня 1917.

— Найбільшаму Громадянину галицької України. На монументальний портрет д-ра Івана Франка, кисти артиста малюва Івана Труша, аложили доси на книжочку вкладкову Кр. Союзу Кредитового у Львові ч. 4000: о. Іван Кипряні Немирія 10.—, о. Іван Дашкевич Тустанович 10.—, А. Мидляк Відень 10.—, д-р Куровець Іван Калуш 30.—, Пилипівський Теодор Знайм 5.—, Міськевич Мости великі 2.—, Жіноча Громада Дрогобич 25.—, Абрисовська М. Яхторів 10.—, Сасвич Омелян Львів 20.—, Мартинюк Ми

австрійський офіцер, що монахині мають безпроводно опустити монастир. За якої пів години дали ся чути стріди. Коли стріли на хвилі втихли, вийшли Сестри разом з отцем прелатом д-ром Іандором Дольницьким піхотою в напрямі до Львова. Вже смеркало ся, коли з ліса вийшов відділ козаків. По другій стороні гостинця було австрійське військо, а між обома ворожими військами кілька Сестер Василянок з о. прелатом Дольницьким. Настала битва. Сестри знайшли ся в огни в обох сторін, а ще до того і серед багня, з котрого не могли рушити ся. Поклали ся на землю і серед сердечної молитви перетривали битву, а коли піднесли ся, побачили, що дві з них згинули, а одна тяжко ранена. О. прелат Дольницький Сестри не могли відійти. Його доля звісна загально. Пізно вечером стали йти дальше дорогою в напрямі до Курович. Тут переночували в парохіальнім будинку, а відтак завдяки опіці якогось австрійського офіцера через Підберезці дістали ся до Львова“.

Дня 3. вересня заняли російські війська Львів. Між монастирем і містом перервала ся комунікація майже зовсім. Дня 7. вересня прийшла до монастиря одна графиня з російським генералом, якого називала князем, щоби оглянути будинок. В часі оглядин говорила з іронією до князя: „Видко, що Шептицький не мав де викидати грошей, коли для української монахинь побудував такий величавий будинок“. Князь оглядав цілу гімназію, одушевляв ся будинком і сказав, що ніколи не сподівав ся, щоби Українці мали тах звірчево уладженю гімназії. Казав, що і за границею мало де можна побачити такий гімназійний будинок.

Сестри не знали, яку ціль мала ота гостина, але вже на другий день дізнали ся про се

хайло полева почта 430 10—, Гриньовський Пешайло полева почта 430 10—, Павлюк Захар Відень 20—, тро Львів 20—, Павлюк Захар Відень 20—, Грозик Григорій Львів 10—, Бережанський В. Грозик Григорій Львів 10—, Волошак Андрій Прага 10—, Левицький Петро полева почта 643 12—, Жіноча Громада Дрогобич 100—, о. д р Застирець Йосиф Відень 6—, Кульчицький Михайло Оравник 5— о. Іван Садовський Глібович вел. 10—, Га вриляк Лев Старий Самбір 2— Кр. Союз госп. торг. Спілок Львів 100—, Жертви з усіх сторін краю впливають даліше, а виказ їх буде в короткім часі оголошений.

— Президія українського радикального набою парламентарного одержала з приводу смерті Я. рослава Весоловського ось-такє писмо: Високоповажани Товариші! Дня 21 с. м. помер Яро-слав Весоловський, член Вашої Партії та Ваш депутат до Президії Загальної Української Ради. Довіре висказане йому Вашою Партією через подякиканє його в Загальної Українську Раду до-казує, якого дорогого члена Ви через смерть його втратили. Я, та цілий буковинський український парламентарний і сеймовий посольський Клуб поспішасмо з сеї причини висказати украї-нський радикальний Партії найглубше співчуте, причім згадуємо хосенну працю Помешрого на народній ниві, яко бувшого редактора нашої часописі „Буковина“, Україні Буковини, яку він так полюбив і для котрої в своїх молодих лі-тах з таким пожертвованєм працював, збере-жуть його в своїй памяті. Повздоровляючи Па-нів Товаришів ширю і сердечно, остаю з глибо-ким поважанєм Вам все відданий М. Василько.

— В шкoлі народній ім. Б. Гринченка закінчено шкільний рік 1916/17 торжественним шкільним святом. Всі діти зі своїми учителями і управителем школи, по скінченім богослуженю в церкві св. Юра, повернувши в порядку до школи, одержали там свої свідцтва, а най-вильніші нагороди пильності в книжочках. Опися уставились всі діти зі своїми учителями і з управителем школи в порядку на шкільнім подвірю, де були всі разом відфото-графовані, а акціпи по пращяній промові управителя школи заспівали разом зі своїми родичами „Ще не вмерла Україна“ і розійшли ся до дому. Вислід цілорічної науки в сій школі показав ся дуже хосенний для дітей, бо май-же всі, з малими вийтками, перейшли до ви-щих клас, а з 4-ої половина з них пішла до гімназії, а друга половина до виділових шкіл. На слідуочий шкільний рік буде школа ім. Б. Гринченка поділена на мужеську і жіночу в від-рібних будинках та з особними управами —шко-ли, а понадто маєть ся розпочати V класа (1 виділова). Вписи до сих всіх клас відбудуть ся вчасно, вже при кінці серпня 1917, о чім ще раз пізнійше оголосить ся — М. Сіях.

— Дирекція прив. укр. гімназії в Долині про-сить нас визначити в звязи з нотаткою про на-діленє учеників Українців стипендіями краєвого виділу — що цілковито не одержала з Виділу краєвого оголошенє конкурсів, — наслідком чого не могла їх подати до відома ученикам.

— Жертви товариств. По великодушній жер-тві тов „Дністер“ в сумі 100 000 К, зложеній на „Фонд ім митрополита Андрія гр. Шептиць-кого для укр. сиріт“, наїшли ся прочі наші то-вариства в легко зрозумілим клопоті. Особа митрополита, якого маємо привитати почетним дяром, стала всім так дорогою, що нема між нами нині одної людини, котра би не бажала з ширю душі причинити ся до скорого здій-сненя фонду його імені; сама ідея ратованя укр. сиріт є так симпатичною для всіх і так популяр-ною, як ніякий инший клич, бо се нарід здвиг-няє властиво собі самому вікопамятне діло, для своїх дітей в далекій покіліній; а вкінці і амбі-ція кожного товариства вимагає, щоб в такій хвилі показати ся гідно і по людяному. Все те здержує декого і кажуть: чекаємо, кілько „та-ті“ дадуть. Думає, що таке вижиданє є непо-трібне, нехай кожде товариство дасть те, на що його стати в сій хвилі; а на другий рік дасть знова і тим способом дійдемо до намі-реної великої цілі. Тільки нехай всі дають і не відкладають. Початок зробив „Дністер“, мну-лого тяжка зложили тов. „Просвіта“ і тов. „Достав“ по 1000 К, а тепер черга на прочі товариства. Ждемо нетерпеливо на їх слово. Жертви слати виключно до тов. „Дністер“ на ч. 103000 а для бездлатної пересилки служи-мо чеками на кожде жадаче відвортотко. — За Секцію живого пам'ятника: в заст. о. В. Ли-шняка.

— З висшого муз. Інститута ім. М. Лисвина у Львові. Рік шкільний 1916—17 закінчено подис-сям в днях 29 і 30 червня та роз'ячено свідоща етсам Інститута. Про вписи на рік шк. 1917—18 буде в своїм часі повідомленє в часописях. Рі-вничасно подасть ся до відома, що в Інституті відбудують ся під управою дир. В. Барвінсь-кого курси вакаційні, та що слєви, які наміряли би продовжати науку і в часі ферій, взглядно на

ново вписати ся, можуть згодошувати ся в кан-целярії дирекції вул. Шашкевича 5, III. пов. від год. 5. по пол. в виймок свят і неділі.

— Оглядяни лікарські дівчаток, котрі поїдуть на оселю відбудуть ся в неділю дня 8 с. м. о год. 9. рано в школі Шевченка вул. Мох-начського 12. За коміте: О. д р Галушинський ч. С. В. В. голова, Ольга Козакевич, секретар.

— Членів „Поприріпляючої Стації“ повідсмаємо, що застаанє буде 9 с. м. о 5. годній вечером вул. Бляхарська ч. 11. I. пов. Справа нагла, о численну участь просить ся. — Виділ. 1—2

— На українській вакаційні оселі. У відповідь на відозву Комітету вакаційних осель почали негайно напливати датки від наших жертволюб-ивих свідомих ваги справи громадян. Яке те-пло спочутя до діла Комітету виявляєть ся, слідно хочби з одної грошевої пересилки в сумі 50 корон з допискою: „На вакаційні оселі О. і М. Улюцькі, евакуовані з Лявїнової“ (отже матеріально зруйновані люди). Крім сего поспішили з датками по день 4 с. м. Вп. До-бродієв. С. Налівайко з Вільшанії 10 К, о. д-р Король збірка в церкві сем. 10 К, від Па-рані Стойко 5 К, від себе 5 К, о. Павло Сту-кач в Смілянку 5 К, Народна Торговля у Львові 50 К. Також по удачній неділій збір-ці та на основі звітів пп. колектанток видно, з якою готовістю спішили з жертвами на зга-дану ціль львівські Українці. Всі ці Вп. Добро-діє зволять приймати ширю сердечне „Спа-сібиг“.

— Поданя до Централі для відбудови сімні від-стемпля. На основі рескрипту міністерства скар-бу з 26. мая 1917. будуть вільні від стемпля: 1) поданя до Централі о фінансові запомоги, субвенції і позички, 2) квіти пошкодованих на виплатені ім Централєю фінансові підмоги або позички, 3) декларації, від яких предложеня за-безпечить виплата субвенції, а якими дотичні осо-би заявляють, що одержану кєоту ужинють ви-ключно на цілі, вказані Централєю, 4) довжні скрипти, 5) судові поданя о гіпотечній впис права заставу для позички, 6) гіпотечні вписи права заставу, 7) легелізації підписів на згада-них документах. Одночасно уповажнимо міні-стерство скарбу власті скарбові, щоб вони за-рядили з в'орот тих кєот, які досі заплачено титулом стемплєвих належитостій і безпосеред-них від документі, писем і урядових актів ви-ше наведених. Зворот наступить на прошенє сторін до місцевої власті скарбової (дирекція скарбового округа, уряд виміру належитостій), найпізнійше протягом трех літ від хвилі запла-ченя належитости, незалежно від того, чи за-плата наступила через наліпленє стемплів, чи через потрученє при виплаті, чи вкінці наслід-ком платяночі лєотби і правесильного звизаня.

— Ідітчим. Петроградське „Echo polskie“ доносить, що на зїзді Поляків війскових в Петро-граді, явив ся між иншими заступник голови козацького союзу і повитав зїзд іменем коза-ків, бажуючи, щоб Польща відродила ся від моря до моря і заявляючи, що козаки готові все йти рука в руку в Польщю.

— Поданя всім Вл. Панам, Паням, Паннам і Панночкам, які, не жалуючи трудів ні заходів, зволили вселаскавіше причинити ся до уладж-ня укр. фестину чита менти, як рівнож всім жертводавцям фантів складє отсим найсердеч-нійшу подяку Виділ Товариства „Українська Захоронка“.

— Хто має молотільні. На основі розпорядку уряду вижизленя з дня 21, червня 1917. В. з. д. ч. 266 обовязані є особи які посідають, пе-реховують, продукують або торгують мо-лотільнями і машинами (ручні молотільні, ке-ратові або моторові) приладами до чищеня і сортованя збіжа (млинки, віялки, трієри, кукуль-ніші, сортівниці, кружівки Кайзера) льокомо-біями паровими, бензиновими або безголь-овими, вище згадані машини приривадити до доброго стану, який уможливає господарський їх ужиток, щоб бути готовим на зазив кра-євої політичної власті віддати їх часово або на цілу кампанію молотїби в дорозі про-дажи або виложиченя сій власті або институ-ції нею вказаній. Як що особи вище названі не перепровадять посідааних ними машин до бровильно до порядку, може повітова власть політична зрядити направи сих машин на кошт посідача. Господарі, які тих машин по-требують до молотїби і чищеня землєплодія у власнім господарстві не можуть бути через весь час запотребовані у власнім господарстві примушені до віддачі сих машин крайній полі-тичній власті. Купельско технічні агенди полу-чені з відбором сих машин переде Воєнне Завідденє для обороту збіжєм. — „Славський Господар“.

НА ВОЛИНСЬКІ ШКОЛИ.

„Паткова система“.

На необхідну потребу удержаня 25 украї-нських шкіл на Волині, які супроти останніх подій тим дорозші і важнійші для української справи, конечні як найскорші і майбільнійші жертви

Іжницький Осип поручник Холм 35 К, збірка товаришів. — Евген Червїнський фельдвებель технічної комп. фельпост 287 10 К. — о. Теофіл Прийма з Дуліби 20 К; Івана Нижанковського судя в Ходорова, о. Евстахія Барткова з Романова, о. Скрипчука з Підарко-ва, о. Омеляна Кравича в Голдочів. — Гординський І 10 К; о. Івана Голозкевича Тейсаря, о. Антона Рудницького Гуменець, о. Н. Величовського Павничівка і сийн: о. Горди-нського пор. 24 пп. і М. Гординського пор. 24 пп. — Ольга Роздольська Ходорів 10 К; Стефу Сендецьку учит. в Струтині вийжн. П. І. Копит-ка уряд. вел. в Ходорові, Нестора Войтовича хоружого пол. поч. 529, Миколу Штойка одн. добр. в Ращеві, Стефана Маркевича одн. добр. в Белці. — Ірена Лагодинська Відень 3 К (Дн.); Галю Дмитрашівну Львів, Галю Данило-вичівну Ряшів, Олю Навчуйівну Відень, Івана Рибчину Відень, Славка Рудницького Відень, — Омелян Ввиницький ц. к. комісар лісництва в Кресценку в Д. 10 К; о. Миколаєвича пароха Підбужа, о. Юзьяка пароха Броніїв, Всеволо-да Левницького ц. к. управителя лісів, Льва Мар-тинця і Михайла Білинського ц. к. асистентів лі-сництва в Бялої. Гроші 10 К. відійшли на адрес „Дністра“ на книжочку ч. 9888, 30 червня с. р. — Олена Гнатішаківна, Гусаків 5 К; Олек-сендра Завуляка зі Львова 5 К., Володимира За-вуляка з Кожарна 5 К., Омеляна Фединського з Гусакова 5 К., Катерину Будзінську в Гусако-ва 10 К., Павліну Орловську, учительку в Мо-черадах 5 К., Грися Фединського з Гмінду 10 К. — Лев Газриляк, Старий Самбір 10 К.; Семена Медвіда, управителя школи в Шєцу коло Живня, о. Івана Шпитала, пароха в Тертові п. Старий Самбір, Михайла Вірстюка, ц. к. офі-ціяла суд. в Старім Самборі, Антона Наконеч-ного, пароха в Урожи п. Підбуж, о. Осипа Ви-гнанського, пароха в Ляшках муротаня. — Михайло Явків хорунж. 24 п. п.

10 К.; Вл. Ярославу і Ромку Рудницьку з Явсрові, Вп. Люсю Білинкевичівну в Гозіві, Дениса Охримовича, зап. курінь 21 п. п. в Фрай-денталі і Ярослава Олексимина, зап. курінь 80 п. п. в Рімасоабат.

Просимо всіх Вп Жертводавців придер-жувати ся форми, оголошуваної в Ділі, значить ся: насамперед пише ся імя, назвище, місцевість жертводавця в описля по двох точках (•) ви-кликаних. В той спосіб звоошадите нам бо-гато роботи, бо не треба буде кождої картки переписувати, а просто дасть ся її до друку. При сій нагоді пригадуємо, що Жертви скла-дєть ся надтокою системою, значить, можна не більше як п'ять осіб викликати. Понад п'ять будемо счеркувати. Жертви просить ся посилати до квед. тов „Дністер“ (Львів, Фу-ска 20) ч. кн. 9888, повідомляючи карткою я-мінїстрацію „Діла“ і викликаних. Х.

О П О В І С Т К И.

Субота, 7. липня 1917.

Нийі: греко-кат.: Рох. Ів. Кр. — римо-кат.: Ів. і Пульхері.

Завтра: греко-кат.: 5 Н. по Сов. — римо-кат.: 6 Н. по 3.

Лист з Жовківщини.

5 липня 1917.

Повітові Організаційні Комітети вислали, як відомо, зі всіх сторін горячі зазив до рук президента Ю. Романчула з представлєнєм, щоб 1) усунено непорозуміння між поодинокими членами У. П. Р., 2) щоб на взір наших за-кордонних братів-Українців, на вір Чехія, на-віть Поляків утворено одну каргу У. П. Р. зложено з галицьких і буковинських, значить, усіх українських пєслів. Показало ся, що ті зазиви зовсім зігноровано: не зроблено до те-пер ні першого, ні другого. Як панувала не-ясність, боротьба, хосє, непорозуміння, так й панує.

Мало того, у вступних статях органу пре-зидії У. П. Р., не знає чому і за що, ті комі-тети час від часу дістають по галицьких, мовляв: пощо вам мішатъ ся до політики, на якій ви зовсім не розумієте ся. На те відповідємо: можливо воно, що всі ті повітові комітети, як не втаємничені в „агєна“ висшої парламентар-ної політики, не у всім як слід розбирають ся, та все таки відмавляти ім в якого знаня, ком-петенції, навіть повага і в торства їх зазива, троха за багато, або писати що ті комітети,

С И Л А Д А Й Т Е

НА ФОНД ІМ. МИТРОП. А. ШЕПТИЦЬКОГО
ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ СИРІТ

